

Novi španski ministrski predsednik
Azana.

skrajno radodaren in pošten od nog do glave. Počivaj mirno, blagi mož, v zemlji, ki si jo vedno goreče ljubil! Ugledni rodbini Kelenčevi naše iskreno sožalje!

Prosvetno društvo v Črensovcih se je zbudilo iz zimskega spanja in se začinja gibati. Pri zadnjem izrednem občnem zboru, ki je bil dne 9. februarja, je bil izvoljen odbor. Društvo se pripravlja tudi na igro »A njega ni...«, katero namerava igrati na prosvetni praznik in god sv. Jožefa dne 19. marca. Odbor si je stavil nalogo, da postavi spomenik vojakom, ki so padli v svetovni vojni. Akcijo za postavitve spomenika je Prosvetno društvo začelo že leta 1927 in zbralo že precejšnji znesek. Potem pa je bila ta naloga predana novemu odboru, ki je bil ravno za postavitve spomenika ustanovljen. Ker je pa isti odbor po smrti prejšnjega g. župnika, ki je bil tudi član odbora, zaspal in pozabil na svojo dolžnost, je društvo vzelo zadevo nazaj v svoje roke. Želja vseh je, da se spomenik kolikor je mogoče čimprej postavi, da se tako oddolžimo tistim, ki so življenje dali za osvoboditev naše domovine. Tistim pa, katerim počivajo očetje, sinovi in bratje v daljnjih Karpatih in po drugih bojiščih, da pridejo do spomenika, ob katerem se bodo na vernih duš dan spominjali istih in položili na njega vence in cvetlice.

Zanimive izjave trgovca z orožjem v Abesiniji in njenih prebivalcih. V Ženevi živi g. Metral, trgovec z orožjem, ki je prebil s trgovanjem 10 let med Abesinci in je zapustil to danes v vojno z Italijo zapleteno deželo pred 5 leti. Metral je podal nekatero zanimive izjave iz za svojega bivanja v Abesiniji, katera prikazemo v naslednjem:

O Abesincih pravi Metral, da so zelo hrabri, ponosni in pohlepni. Trgovanje je z njimi zelo težavno. Bitka pri Adul z Italijani leta 1896 je Abesincem pokazala, da bel človek ni nepremagljiv. Ko so po svetovni vojni sprejeli Abesinijo v Društvo narodov, je ta kotak prav posebno po-

Nečastna neprevidnost. V nedeljo dne 23. februarja se je peljalo po veliki sv. maši več parov od poroke proti Gornji Bistrici. Voznikom, ki se navadno že pred in med sv. mašo napijejo, pa se to lepo zdi, če kateri drugega prehitijo med vožnjo. Tako sta tudi tokrat dva voznika hotela eden drugega prehiteti. Pri tem se je pa en voznik z vso silo zaletel v kameni križ pred župniščem in ga je čisto podrl. V bodoče prosimo novoporočence, da si najamejo take voznike, ki se razumejo na vožnjo, ali jo pa naj kar peš primahajo k poroki, da nam ne bodo delali s takimi neprevidnostmi sramote.

Gospodinjsko-nadaljevalna šola v Žizkih pri Črensovcih je vprizorila na pustno nedeljo 23.

februarja, popoldne po večernicah, v Našem domu v Črensovcih igro »Pri Brodnikovih« ter dva šaljiva prizora »Kmet in fotograf« in »Gubernanta in Spela«. Vsi igralci so vloge dobro rešili, posebno pa smo se nasmejali »Kmetu in fotografu«. Šolskim sestram, ki toliko skrbijo za izobrazbo mladine, čestitamo!

Črensovcih. V nedeljo dne 23. februarja je bila poročena pri nas Godina Cilka iz Dolnje Bistrice. Imenovana je bila vrla mladenka, članica Marijine družbe, članica in ena izmed najboljših igralk Prosvetnega društva. Za spremljevalca v življenju si je izbrala Jakšič Matjaža iz Dolnje Bistrice. Mlademu paru želimo obilo sreče. — Člani Prosvetnega društva.

DRUŠTVENE VESTI

Maribor. V nedeljo dne 8. marca, ob pol petih popoldne, je v Zadrugi gospodarski banki prireditel katoliške mladine mestne in stolne župnije. Poleg drugih točk je na sporedu verska drama v treh dejanjih »Luč z gora«.

Gornja Sv. Kungota. Tu se bo v nedeljo dne 8. marca, popoldne po večernicah, vršila igra »Lovski tat« in v nedeljo dne 15. t. m. se bo igra ponovila. Vršila se bo v sobi prosvetnega doma.

Sv. Lenart v Slov. goricah. V nedeljo dne 8. marca priredi popoldne po večernicah ob treh v dvorani Narodnega doma prosvetno društvo »Zarja« skioptično predavanje: »Poti k Bogu«. Predavanje je zelo zanimivo in primerno. Prijatelji naši in vsi, ki Vam je zadnje skioptično predavanje še živo v spominu, pridite in ne zamudite!

Slivnica pri Mariboru. Na splošno željo naših katoliško in narodno zavednih fantov se je zopet ustanovilo katoliško izobraževalno in bralno društvo, ki že nekaj let ni več delovalo. Dne 9. februarja se je vršil občni zbor društva ob veliki udeležbi naših zavednih članov, ki so komaj čakali, da začno svobodneje dihati in se razvijati. Pri volitvi odbora so bili izvoljeni večinoma naši agilni fantje. Vabimo mladino, ki še ni včlanjena, da pristopi ter se izobrazuje. Danes je pra-

va izobrazba v narodnem, gospodarskem in verskem oziru bolj potrebna ko kedaj prej.

Ormož. Prosvetno društvo od Sv. Tomaža vprizori v nedeljo dne 8. marca, ob treh popoldne, v Kletarski dvorani v Ormožu najnovejšo dramo »Valovi življenja« v šestih dejanjih. Ormožani, ki ste vedno radi obiskovali prireditve svojih sosedov, ostanite jim tudi tokrat zvesti in pridite!

Veržej. Salezijanski zavod Marijanišče je priredil 23. febr. veselo igro »Hotel pri belem konjičku«. Veržejski fantje in dekleta so se res potrudili. Igra je bila prav dobro igrana. Posebna pohvala gre osebam vloge natakara Džanija, dr. Kovača, g. Jarina in g. Buceka. Pričakujemo od Veržejčanov zopet kakšne lepe in zabavne predstave.

Dornova. Na mastno nedeljo smo Dornovčani dobili v goste tovariše stare vojake od Sv. Antona v Sl. goricah, ki so nas v popoldanskih urah pozabavali z imenitno uspešo veseligrjo: »Dva se ženita«. Igralci so rešili svoje vloge nad vse pričakovanje ter v splošno zadovoljnost gledalcev, ki so po končanih dejanjih izrazili svoje priznanje in navdušenje z gromovitim aplavzom. Splošna želja nas Dornovčanov je, da bi nas prijatelji od Sv. Antona s takimi in enakimi kulturnimi prireditvami še kdaj posetili.

Teharje. Naše prosvetno društvo je dvakrat z uspehom vprizorilo lepo ljudsko igro »Črna žena«. Režiserju in vsem igralcem gre popolno priznanje za njih trud in sposobnost. Na vpraša-

Očetov greh.

V.

Bilo je na neko nedeljo sredi avgusta. Skozi Podkraj je korakal kapucinar, prijazno pozdravljaj na levo in desno, nagovoril zdaj tega, zdaj onega, tu pa tam obstal in otrokom, ki so mu hiteli roko poljubljati, delil podobice, moškim pa ponujal tobaknico, da malo ponosljajo. Zaradi dolge brade, ki je bila še bolj rjava kakor njegova meniška halja, je bil videti starejši, kakor je bil v resnici; bilo mu je namreč le nekaj več ko trideset let in iz oči mu je žarel mladosten ogenj. Vse na njem je bilo prikupno, v pogledu in smehljaju pa mu je bilo nekaj porednega.

Ko je prišel na kraj vasi, je srečal mojstra Krištofa. Že od daleč ga je ta pozdravil:

»Hehe, saj to so pater Valerijan! Jaz sem že mislil, da so vas že davno medvedi in krokodili v Afriki požrli.«

»Ne, takih tresk kakor sem jaz se zverine ne lotijo,« se je zasmel pater. »Medvedi in krokodili hočejo že bolj kaj mastnega, kaj takega na primer, kakor je mojster Krištof.«

»No, no, zahvalim se lepo za vabilo. Sem pa že rajši doma ko v Afriki komu za južino. Za vas,

9 pater, sem dejal, da ste že kje pri misijonarjih na Turškem ali na Abesinskem kje.«

»Žal, pa me nočejo tje poslati... No!«

Ponudil mu je tobaknico in ko je krojač zajel nekaj prahu med palec in kazalec, jo je sunil kvišku, da so se Krištofovi tolsti prsti skoraj ugreznili v tobak.

»Hoho, gospod pater, kam pa ga bom dejal!«

»Nikar se ne branite! Vaš nos ga prenese!«

»Hvala! — Toda odkod vas prinaša pot? Ali ste spet pri Sv. Petru? Potem boste k nam tudi kaj prišli!«

»Ne. Zdaj sem na Kranjskem — že dve leti. Danes sem obiskal bratranca, šentjanškega gospoda.«

»Kam pa jo zdaj namerjate?«

»Na postajo. Pa se mi še ne mudi.«

»O, to imate še časa. Pojdiva k »Pošti«! Na kupico vina.«

»Ne. Ljubši mi je skleda kislega mleka in kos črnega kruha.«

»To pa dobite pri meni. Sicer ni nikogar doma, toda...«

»Kaj, nikogar ni doma? Danes na nedeljo?« je dejal kapucinar radovedno, oči so se mu pa nenavadno zasvetile.

»Rezka, moja hči, je šla k Svetemu Križu. Jaz neza, mojega pomočnika, pa ob nedeljah z dvema

nja mnogih društev pa sporočamo, da se igra »Crna žena« naroča na naslov: G. Redenšek Iv., Domžale. To lepo igro, ki je res prava narodna, priporočamo tudi drugim društvom!

Zagrebsko pismo. Odkar smo se zadnjič oglašili, smo imeli že dvoje predavanj, eno društveno zabavo in eno igro. Prvič (9. februarja) je govoril g. Matija Rova o Moskvi, tretjem Rimu, drugič (16. februarja) pa g. Munda Josip, zastopnik Vzajemne zavarovalnice iz Ljubljane, o zavarovanju. Obakrat je bilo polno hvaležnih poslušalcev. Na pustno nedeljo (23. februarja) pa je bila v Jeronimski dvorani predstava burke

»Zanikrna trojica« (Lumpaci vagabund). To smo se zopet zabavali in smejali! Tudi petje v odmorih (pel je naš »Slovenski oktet«) je bilo zelo lepo. Za nedeljo dne 8. marca je obljubil predavanje č. g. misijonar p. Vizjak D. J. Gotovo bo to pot še več ljudi kakor prvokrat. Ljudje že dva meseca vprašujejo za to predavanje. Zatorej le pridite, saj bo gotovo polno zanimivih podob in dogodbic. — Zadnje mesece je bilo veliko naših deklet bolnih zaradi letošnje čudne zime in nezdravega vremena. Zdaj pa kosi in ščinkovci že oznanjajo pomlad, zato gre tudi z zdravjem na boljše.

Kot zvestemu naročniku mu želimo večni mir, njegovemu sinu in snehi pa naše prisrčno sožalje!

Radizel. Dne 25. februarja smo spremljali k večnemu počitku posestnico iz Radizela Ivano Kobole, rojeno Kerle, v 56. letu starosti. Rajna je bila blaga žena in tovarišica svojemu možu, dobra mati trem otrokom, skrbna gospodinja in velika dobrotnica revežem. Koboleva hiša je pravi vzor trdne slovenske hiše, kjer je vsakdo gostoljubno sprejet in kjer je rajnica imela za vsakogar prijazno besedo in odprto srce. Zato je bila deležna ob smrti tolikega odkritosrčnega spoštovanja, ljubezni in hvaležnosti kot malo in so molile ob njeni mrtvaški postelji in veliko in so molile ob njeni mrtvaški postelji in velika množica ljudi je združil njen pogreb. Naj v miru počiva!

Veržej. Dne 27. februarja smo pokopali mladega mlinarja v starosti 33 let Antona Kapuna. Odpovedale so mu ledvice. Blagi Anton zapušča ženo in dva nepreskrbljena otroka. Bog mu daj večni mir!

Križevci pri Ljutomeru. Dne 27. februarja smo pokopali mladeniča Franca Muhiča v starosti 25 let iz Ključarovec. Jetika si je mladega fanta v kratkem času pripravila za smrt.

Sv. Trojica v Halozah. V Strajni štev. 48 je umrl 69letni prevžitkar Miha Butolen. Ker so ljudje dolžili zeta, da je s starčkom surovo ravnal, je v nedeljo dne 23. februarja sodna komisija pri raztelesenju ugotovila, da je Miha umrl naravne smrti. Ljudje, bodite si dobri!

Orlavas pri Braslovčah. Po večletnem trpijenju in bolehanju je umrla ter bila pokopana dne 29. februarja pridna, bogaboječa in za vse dobro vnetna Antonija Matko, posestnica v Orlavas. Bila je mati 13 otrok. Izmed njih jih živi še tū, od katerih jih več sodeluje pri raznih katoliških društvih. Rajni dobri in vzgledni materi naj sije nebeška zarja! Možu in njenim otrokom, ki so ji v njeni dolgotrajni bolezni tako potrpežljivo in spoštljivo, naše odkritosrčno sožalje!

Teharje. V St. Janžu, občina Teharje, je dne 14. februarja neizprosna smrt pretrgala nit življenja Francetu Kovaču, po domače Vrečarju, v 67. letu starosti. Pokojni France je bil poštenjak ter kot mravija pričen kmet. Je rad prebiral dobre krščanske časopise, saj je bil tudi naročnik »Slovenskega gospodarja«. Svoje posestvo je

Odprta noč in dan so groba vrata.

Sv. Anton na Pohorju. Pokopali smo dne 27. februarja kočarja Prokart Aleša, ki je bolehal skoro eno celo leto. Naj mu sveti večna luč!

Limbuš pri Mariboru. Po kratki, a zelo mučni bolezni je dne 20. februarja v starosti 71 let umrla v javni bolnici v Mariboru, previdena s sv. zakramenti za umirajoče, vrla krščanska žena Antonija šraj, viničarjeva vdova, bivajoča do smrti pri svoji hčerki Amaliji Zavcer, tovarniški delavki, stanujoči v Limbušu pri Mariboru. Blaga pokojnica, mati sedmerih še živih otrok, kateri so po njeni veliki skrbi že vsi preskrbljeni, je bila zelo skrbna, varčna in pobožna krščanska žena, od vseh, ki so jo poznali, zelo spoštovana, kar je pričal, kljub slabemu vremenu, tudi njen veličasten pogreb na limbuško pokopališče. Poslednje željo so ji izpolnili njeni prisrčno jo ljubeči otroci, da je bila iz bolnišnice v Mariboru prepeljana v Limbuš in da tu spi v družbi svojega pokojnega soproga in sina svoje smrtno spanje. V prelepih besedah se je od rajne ob odprtem grobu poslovil domači župnik g. Andrej Bračič. Njegove besede so izzvale nepopolno žalost in sočustvovanje ne le pri sorodstvu, ampak tudi pri vseh ostalih, tako da ni ostalo suho nobeno oko. Dobra, krščanska mati, počivaj v miru in večna luč naj Ti sveti! Vsem pa, ki so Te spremlili in molili za Tvoj dušni blagor, bodi izrečena prisrčna zahvala!

Sv. Ana v Slov. goricah. Lep sprevod se je pomikal dne 11. februarja iz Nasove proti farni cerkvi, kamor smo spremljali k zadnjemu počitku spoštovano mater Marijo Senekovič, posestnico iz Nasove. Rajna je bila v 78. letu, pa je kljub temu še rada opravljala hišna opravila, in pri tem jo je zalotila nemila smrt. Postalo ji je slabo in od kapi zadeta se je zgrudila na tla. Prejemši sveto poslednje olje, je čez nekaj ur mirno v Gospodu zaspala. Bila je dobra mati svojim hčerkam. Ko je zgubila moža, je kot vdova 40 let živela zgledno ter s hčerkami vodila gospodarstvo naprej. In ko smo pred sedmimi leti spremljali njeno hčerko k poroki, si nikdo ni mislil, da bomo čez sedem let in na tisti dan spremljali njo na pokopališče. Da je bila spoštovana, je pokazala velika udeležba pri pogrebu, in pa venci, katere so ji darovali v spomin. Počivaj v miru, draga žena! Hčerkam pa naše sožalje! — Dne 17. februarja pa smo položili k zadnjemu počitku daleč naokrog znanega moža Antona Gundl, kmeta iz Draženvrha. Rajni je bil vzor moža v verskem in narodnem oziru, marljiv in skrben za svoje domače. Rad je zahajal v cerkev k svetim zakramentom, ni ga drževalo blato in ne huda zima, da ne bi izpolnil svoje krščanske dolžnosti. Rad je čital katoliške liste, zlasti našega »Slovenskega gospodarja«, katerega zvesti naročnik je bil mnogo let.

paroma ne bi spravil iz gostilne, dokler ni noč. Le pojdite, bom že jaz tudi še kaj našel!»

Tako sta šla proti mojstrovni hišici, ki je prijazno čepela sredi zelenega drevja. V čedni sobi je pozdravil gosta lep Jezus iz kota nad mizo, s sten pa dve dolgi vrsti svetniških podob; po stolih je bilo vse polno prikrojjenega sukna in napol izvršenih oblek.

»Sedite, gospod pater! Najprej bi vam prinesel požirek črničevca, prav domačega, kaj?« je vprašal krojač.

»Nak, žganja ne maram. Sicer pa se moram najprej iznebiti naročila,« je dejal pater pomenljivo. »Zaprte duri in zakrite okna!«

Pri teh besedah je kar sam zapahnil vrata in zastrl okna. Mojster je strmel v meniha, usta je na široko odprl, tedajci pa se je zakrohotal:

»Hohohoho! Kaj pa to, gospod pater? Ali me hočete spovedati? Ni sile. Šele za porcijunkule sem bil in na kvaterno nedeljo grem zopet.«

»Ne,« se je pošalil tudi pater, »danes nisem prišel kot misijonar, ampak kot Miklavž.«

»Hehe! Miklavž pa mora kaj lepega prinesiti.«

»Da, praznih rok Miklavž nikoli ne pride.«

»Tja — saj ni otrok pri hiši.«

»Boste pa vi dobili... Sedite, mojster, in pazite, kaj bo! Toda glejte, da mi ne omedlite!«

Z desnico je segel menih v levi rokav in iz skri-

tega žepa privlekel veliko, debelo listnico, jo razgrnil in izpraznil na mizo. To je bilo pravo bogastvo, ta veliki kup samih debelih bankovcev. Krojač si je skoraj oči iztaknil, tako je zijal hip v denar, hip v patra. Potlej je zakričal:

»Krištof nebeški, kaj pa je to? Zmirom sem mislil, da kapucinarji ne smejo imeti denarja.«

»Čisto prav ste mislili,« se je hihital menih. »Imeti ga ne smejo, nositi ga pa smejo. Zdaj pa dovolite, ko sem za osla bil in ga srečno prinesel, da ga smem pri vas pustiti.«

»Čigav je denar?«

»Čigav? Nekega Jurija Močilnika je, krojača v Podkrajju, če ga poznate.«

»Pater Valerijan, ne delajte si norcev! Taki norci niso več norci. Človeka bi kap zadela, če bi bil lahkoveren.«

»Ali vam nisem dejal, da mi ne smete omedleti? — Toda zdaj preštejva! Če nisem kaj izgubil, bi moralo biti natanko štiri sto tisoč dinarjev. — Pazite!«

Stel je tisočake: »En, dva, tri, štiri — — — in tri sto in devet in devetdeset, štiri sto. — Torej štiri sto tisoč dinarjev.«

Z roko je porinil kup pred krojača in dejal:

»Tako. Zdaj spravite svoj mamon, da bo prostora za mleko in kruh!«

»Jaz se tuje reči ne dotaknem.«

vzdignil abesinski ponos, ker občuje Evropa s črnim cesarstvom ravno tako kakor z vsako drugo državo. Abesinci so prepričani, da so poklicani, da bodo premagali vse belokožce. Neki abesinski glavar je izjavil trgovcu Metralu, da se bo Abesinija rajši bojevala s celim svetom, kakor da bi se odpovedala samemu nemu samemu svojemu sužnju.

Bogata belgij. družba je zasadila na raznih krajih rodovitne Abesinije kavovec. Od nekaj milijonov zasajenih kavovih drevesc jih je danes komaj kakih 500 tisoč, ker so ostale domačini izruvali ter pokurili, ne da bi bila oblast proti takemu uničevanju nastopila.

znatno povečal ter prenovil in zboljšal vsa stanovanjska in gospodarska poslopja kljub temu, da je med tem še spravil do lastnega uglednega ognjišča precejšnje število svojih otrok. Zapušča vzorno ženo Rozo in osem, deloma preskrbljenih otrok. Prerano umrlega smo spremljali na zadnji poti na domače pokopališče k Sv. Lovrencu v nedeljo dne 16. februarja ter mu med sv. mašo in ob bridkem slovesu želeli: Spavaj sladko v večnem miru, blagi France!

Svetina nad Celjem. V celjski bolnici je po dolgem hiranju umrl dne 15. februarja mlad posestnik Slapšak Andrej iz Svetine. Zapušča žalujočo ženo in štiri nedorasle otroke, katerih trije še niti ne razumejo, kaj so z očetom zgubili. Slapšak je bil nad vse skrben, požrtvovalen mož in gospodar; neumorno se je trudil na svojem skritem, silno težavnem posestvu, da bi preživel svojo družino. Nadčloveški trud in napor mu je nakopal vnetje op sne mreže, in ker ni imel ne sredstev in ne časa za zdravljenje, se ga je lotila neusmiljena morilka svetinskih trpinov jetika. Celo leto je hiral in se ustavljal boleznii, ki ga je, dobro priprijetnega za večnost, položila na mrtvaški oder; truplo so prepeljali na Svetino. Vrli mož, počivaj v miru, preostali pa naše iskreno sožalje! — Na Javorniku je dne 21. februarja zaprl svoje trudne oči za ta svet občinski ubožec, Taks Stefan, star 80 let. Si-

romak brez strehe in svoje družine, je živel na Svetini pravo puščavniško življenje; ko bi bil imel vsaki dan kobilice in divji med, kakor nekdanj veliki puščavnik ob Jordanu, bi bil gotovo zelo zadovoljen; dobri ljudje so se ga v njegovi zadnji boleznii usmilili in mu dali topli zapeček, kjer je 21. februarja na stolu sedel umrl. Bil je res ubogi Lazar v življenju. Bog mu daj večno veselje!

Sv. Lenart nad Laškim. Popolnoma nepričakovano se je v soboto dne 22. februarja razširila žalostna novica, da Emike Građišnik iz Velikih Gorelc ni več med živimi. Zavratna pljučnica je to zdravo in krepko telo spravila na mrtvaški oder, staro komaj 36 let. Rajna je bila velika opora svoji materi in bratu gospodarju, kateri jo bodo težko pogrešali. Bila je vnetja in požrtvovalno delala v prostovoljni gasilski četi Sv. Lenart, kot predsednica samaritanskega odseka. Radi tega so gasilci njej preskrbeli časten pogreb, kateri je bil v nedeljo dne 23. februarja popoldne. Takega pogreba, kot ga je imela rajna »vrtna Emika«, kar ljudstvo pomni, v št. Lenartu ni bilo. Zemeljske ostanke rajne so k pogrebu nosili gasilci, kot svojo tovarišico. Pri pogrebu so nastopile tri gasilke čete in sicer: domača, nadalje iz Jurkloštra in iz Laškega. Rajna je bila v svojem življenju res pravi vzor slovenskega dekleta, zato jo je tudi vse spoštovalo.

sebno pazi na to, da se strelja samo fazane. Tako se je ta kmečka kuga tako razpasla. Pritožili smo se; kako bo pritožba rešena, še ne vemo. Vsi posestniki dveh občin na tem mestu javno prosimo, da se nekaj ukrene glede tega, ker sicer nima več smisla obdelovati naših polj.

Sv. Barbara v Slov. goricah. Na veseli gostiji pri Petkovcih v Žikarcih, kjer sta kar naenkrat dve sestri-nevesti zapustili »ta ledik stane« z ženini Lešnik-Kokol, so se spomnili tudi afrikanških zamorčkov in nabrali v ta namen za kruh Sv. Antona 160 Din. Blagim darovalcem stoteri Bog plačaj, novoporočencem pa obilo sreče v novem stanu.

Križevci pri Ljutomeru. Od drugod so prišli k nam svatje. Med potom so srečali voz z mrličem in neki vročekrvni svat je skočil na voz, hoteč pokazati, kako je danes korajžen. Niti mrtvega človeka ne pustijo pri miru. Čudna olika! — Pust se je zaključil s fantovskimi pretepi. Nesrečni alkohol, kaj storiš iz tistega, ki te nezmerno pije. Starši, zaklenite svoje pretepa željne fante doma, ne pustite jih ponoči lažiti okrog. Fantje, spametujte se, ne iščite veselja v pijančevanju in v slabi družbi! — Stari odbor »Jeruzalemskega osla« je sklenil, da je boljše stati na trgu ter prezebat, kot pa besedo božjo poslušati.

Kokeriči pri Ljutomeru. Pravijo, v tretje gre rado. Da je to res, smo se prepričali na pustni

Sv. Anton na Pohorju. Sveti Matija se je spomnil svoje pravice: poslal nam je snega in z njim tudi leda. Da bi si le nihče nosu ne potolkel pri vožnji lesa, ki ga leži še precej po naših gozdovih! — Naše vrle tečajnice so še kaj pridne. Radovedni pa smo, če nam bodo tečajnice priredile kakšno razstavo kuhinjskih umorov.

Selovec. St. Janž pri Dravogradu. Kriza osobito lesna, katere noče biti konec, posebno pri nas, ker črpamo glavni vir dohodkov iz gozdarstva, neusmiljeno davi. S cenami pri stavbenem lesu so prišli že tako nizko, da kmalu kmetu-

producentu ne bo ostalo drugega za les, kakor drva in stelja! Z živino je ravno isto, če pojde še tako naprej, s cenami navzdol, bo propast kmeta gotova. Mesarjem bo najbrž treba dati še nagrado, da bi prišli na kupčije. Zato je pa tudi cvenka tako malo med nami. Da bi kateri kdaj dal za kak četrt se pač redko zgodi. Pa vseeno pojde brez cvenka; če to ne verjamete, pa priditi k nam pogledat.

Sv. Lenart v Slov. goricah. V lenartskem okraju, posebno pa v bivših občinah Radehova in Sp. Porčič nas zadnja leta tlačii hujše zlo kakor toča ali mráz: fazani. Razplodili so se tako, da se kmetje vprašamo, ali bi sploh kazalo sedaj, ko pride spomlad, kaj sejati. Živi namreč na stotine škodljivcev na račun kmeta v tem komaj par sto ha velikem okolišu. Vidiš jih lahko kjer jih hočeš; ko pride čas odstrela, se po-

Abesinija vabi belec in jim obeta po izjavi omenjenega trgovca čudovite koncesije. Ko je belec plačal, obdržijo njegov denar, njega pa zapode ali mu mečejo taka polena pod noge, da mora oditi. Tako se je zgodilo franc. družbi, ki je zabila 33 milijonov frankov; nato so jo znali prisiliti, da se je odrekla nadaljnemu iskanju zemeljskih zakladov.

Abesinski zakonik dovoljuje sodniku, da konča započeto pravdo šele tekem 99 let. Za nekatere zadeve so zadnji čas Evropei dosegli, da se je ta rok skrcil na 25 let. A tudi to zboljšanje ne pomeni dosti. Kako naj črni sodnik označi za tatvilar se tamkaj sma-

»Poberite! Jaz sem Miklavž, vi pa ste pridni otrok, kakor sem že rekel. Zdaj je igra pri kraju.«

»Moj ta denar ni,« je vpil mojster.

»Moj tudi ne,« je vpil menih.

»Pater Valerijan, zdaj je neumnosti že preveč,« je rjul krojač. »Tako poberite denar in ga nesite, odkoder ste ga prinesli!«

»Ne vpijite tako nad menoj,« se je kregal menih. »Denar ostane tu. Ni ga tako neumnega osla, da bi breme dalje ncsil, kakor mora.«

»Moje ni!«

»Vaše je pred Bogom in ljudmi.«

»Odkod je denar?«

»Iz Beograda, saj ga vidite!«

»Od koga, menim!«

»Od nekoga, ki ga vam pošilja.«

»Meni nihče ni toliko dolžen, zaslužil si ga pa tudi nisem.«

»Saj včasih kdo komu tudi tako kaj da.«

»Hehehe, osel telebasti ti — hehehe, to pravim Janezu, veste, ne vam —; ali ste že čuli kdaj, da je kdaj kdo komu toliko denarja kar tako za boglonaj dal? In prav meni, Kristofu, hehe!«

»V Podkraj pride poleti dosti meščanov, da lezejo po hribih in se okoli pajdrgajo. Morda ste komu tako v srce zlezli ali pa ste kakemu imenitniku hlače posebno po volji urezali...«

»Hehehe, taki gospodje ne dajo hlač Močilniku v delo, gospod pater!«

»Morda ste pa drugače kaki gospodi kaj dobrega storili?«

»Nak, ne spominjam se.«

»Le pomislite!«

»Hm — hm — Kristof — denarnico sem pa neko našel in jo vrnil gospodu, ki mu je padla na tla. Možak me je hudo pogledal, še piš' me v uh' ni rekel, kaj šele kaj dal! Saj bi tudi ne bil vzel, ampak Bog lonaj bi bil pa le lahko rekel.«

»Aha, tu ga imamo!« je vzkliknil menih in si zadovoljno mel roki. »Gotovo ga je pozneje spekla vest in zdaj vam pošilja zakonito najdenino. Ako so bili v denarnici štirje milijoni, je ravno prav. Deseti del je štiri sto tisoč.«

»Pater Valerijan, vi me imate za bedaka, ki naj vam take stori je verjame.«

»Stori je to niso. Na svetu je vse mogoče.«

»Mogoče da, verjetno pa ne. Če hočete, da se denarja dotaknem, mi morate povedati, odkod je.«

»Nekdo mi ga je dal in mi naročil, naj ga vam nesem.«

»Kako mu je ime, temu nekemu? Kakšen je?«

»Imena mu ne vem, niti ga ne poznam bliže. Po videzu sodim, da je čestit mož.«

»Tedaj mora biti pomota. Vi ste se zmotili in bo to kdo drug s podobnim imenom.«

torek, ko so naši fantje in dekleta že tretjič v tem predpustu obhajali svojo takozvano »vedro« s pitjem in plesom. Smešno se nam zdi, da so prireditelji tega »vedra« vabili skupaj ne samo odrasla domača dekleta, katera se baje itak niso hotela udeležiti, pač pa so pobrali skupaj vse, kar je pač bilo, še male šolarice, ki še niti šolskih torbic niso dale iz rok. Včasih je ženski svet ob dolgih zimskih večerih, ko se je odmoll rožni venec, šival ali kaj dobrega čital, dandanes pa s fanti vred pije in pleše cele noči, doma pa marsikomu primanjkuje dinarjev za sol in žajfo. Pravijo: kriza je! Ja, ljudje božji, pri pi-jači pa ni krize? Če se zaprosi za en dinar ali dva, se pa koj mošnjički zadrignejo, češ, še sami nimamo. Vsi upamo, da se bomo ta postni čas spokorili in obrnili svoj korak k lepšim ciljem.

Stoperce. Zaprošili smo za obnovo občine Stoperce s šolskim okolišem, ker je bivša občina Stoperce bila pod bivšim režimom razkosana in razdeljena med občini Majšperg in Rogatec, kamor je pešhoda okrog 8 km. Stoperce imajo 4-razredno šolo, posojilnico, pomožno pošto z dnevnim pismonošem, prosvetno društvo, kmetijsko društvo in politično organizacijo. Nekaj bivših režimovcev dela propagando proti obnovi občine Stoperce s tem, da raznaša med sosedne vsolane občine neresnično vest, da bodo dotični, ki bi se priklonili novi občini Stoperce, morali plačati 80.000 Din. Upamo, da se oblasti na to protiakcijo ne bodo ozirale, marveč ustregle zakonito izraženi želji volilcev.

Videž pri Slov. Bistrici. Naš predpustni čas se je kar dobro obnesel: kar trije so se vpregli v zakonski jarem. 17. febr.: Kamenik Marija si je pripeljala na svoj dom Rak Karla iz Križnega vrha. Dne 24. febr. si je izbral šela Anton za gospodinjko Leskovar Anico ter jo odpeljal v Križni vrh. Na gostiji Kamenik Rak so svatje zbrali za brizgalno znesek 112.25 Din. Na gostiji šela-Leskovar pa 190.50 Din. Bog plačaj vsem žarovalcem! Dne 24. febr. je Hajšek Viktor poročil Rober Rozo ter gre v Prihovo. Novoporočencem obilo sreče!

Sv. Jernej pri Ločah. Čisto smo se »spufalis«, jamreč pri nevestah. Niti ene letošnji pust nismo omožili. Ne zato, kakor bi jih ne imeli, ampak denarja nimamo, ali pa samo hranilno knjižico, s katero pa si ženin ne more nič pomagati,

ker denarja ne dobi. Pomislite, pred dvema letoma smo samo ob pustu imeli 10 porok, celo leto pa 17, kar še ni bilo, kar fara obstoja, letos pa nobene. Le še leta 1917 je bilo tako, ko je bila samo meseca novembra ena poroka, več pa nič, še slabše pa leta 1915, ko ni bilo celo leto prav nobene. Takrat je bila kriva vojska, sedaj pa kriza. — Umrla sta letos: Pak Cecilija, pridna Marijina družbenica iz Ličnice, in Ratej Jožef, posestnik iz Brezja. — 21letni Ribič Albin je vrtal vojaško patróno, ki mu je eksplodirala in mu ranila desno oko, tako da je sedaj slep. — Tudi na 7. božjo zapoved še nismo pozabili. Vedno novi, mladi se vadijo v tej obrti, tako da pri nas menda ne bo nikoli izumrla in se nas bo slab glas držal, dokler bo fara obstala.

Frankolovo. Z ozirom na dopis v »Domovini« z dne 13. februarja si dovoljujem, ker me dopisnik osebno napada, poslati sledečo pojasnilo: Leta 1934 je občinski odbor v seji določil, da se cesta skozi Jesenico do križišča postavi v prvi red (občinska cesta I. reda). Odbor, kateri je bil pozneje izvoljen pri ponovnih volitvah, je menda pozneje drugače sklenil in to cesto, oziroma kolovoz, postavil mimo doma sedanjega upravitelja občine Frankolovo ter jo uvrstil v 1. red. Ker pa ta cesta vodi skozi potok, se je upravičeno sklenilo, da se cesta postavi na suho. Največja ovira pri tej premestitvi ceste je bila njiva, ki je last pristaša JRZ. Pripomniti je treba, da dejanski uspeh ne bi bil dosežen, ker bi tam bilo večno blato. Občinski odbor je zaprosil za komisijo, ki je prišla dne 3. februarja na lice mesta, da lastnika razlasti. Bili pa so podani razlogi, da se cesta lahko tudi drugače gradi, namreč na drugi strani potoka. Tam je močno lapornat svet in je to v interesu vseh, da se tam cesta uredi, ker jo rabi 16 posestnikov za spraviljanje lesa. Na tej strani potoka bi pa bila uporaba zanje nemogoča. To izjavo sem podal komisiji. Če sem pa govoril v imenu JRZ, naj povem, da imamo danes v tej organizaciji že cirka 80% volilcev včlanjenih. Ker ti plačujejo občini doli-klade, imajo tudi pravico govoriti. Če se jih je drugi dan po komisiji prijavilo še 21 članov, je to znak, da je JRZ na pravem potu, če je proti pritisku, osobito ko hoče sedanja občinska uprava ta diktat še izvajati. Mislim, da 17.000 Din niso mačje solze. Če me dopisnik vpraša, kaj imam od tega, odgovarjam, da se potegujem za

VELIKA DEPUTACIJA KMETOV PRI MINISTRIH RADI BATE.

Časniška poročila o protestnih zborih proti »Bati« in zahteve čevljarjev, da se prepove prodaja »Batinih« opankov, so bila vzrok, da so se tudi kmetje začeli brigati za to stvar. Seveda s čisto drugačnega gledišča. Te dni je prišla deputacija 29 kmetovalcev iz sreza Bijeljina in Zvornik pod vodstvom narodnega poslanca g. Ljube Pantiča, lekarnarja iz Bijeljine, ter obiskala vse ministre in tudi ministrskega predsednika. Deputacija je ministrom predložila svoj težek položaj in siromaštvo, v katerem živi naš kmet vsled padca cen njihovih pridelkov in vsled nerazmerja cen industrijskih proizvodov. Prosili so vse ministre, če že ne morejo pomagati s tem, da se povišajo cene njihovim pridelkom in živini, da vsaj omogočijo, da se zamorejo za sebe in svoje družine preskrbeti s ceneniimi industrijskimi izdelki in sploh blagom, ki ga kupujejo v mestu. Na vsak način pa, da preprečijo podražitev takega blaga in izdelkov z občinskimi trošarinami in podobno.

pravičnost in pravično gospodarstvo v občini. — Jožef Goršek.

Zadobrova pri Celju. Svojčas je banska uprava dala navodila, kako naj občine osnujejo občinske cestne odseke in kako imajo isti za občinske ceste skrbeti. Toda mi Zadobrovčani v škofjevaški občini imamo take ceste, da so bolj podobne blatni reki kakor cesti. Tukajšnji posestniki smo na pristojnem mestu že parkrat prosili, da se naj ceste popravijo. In kakor omenjeno, je tudi banska uprava župane k temu opominjala. In kljub vsemu temu se nič ne stori za naše zadobrovske občinske ceste. Zato prosimo sresko načelstvo v Celju, da naj pove občinskemu predstojniku, kdo ima za občinske ceste skrbeti.

Sv. Florijan pri Rogatcu. Na pepelnico sredo popoldne se je poslovila od nas gđ. Milica Valenčič, ki je s toliko ljubeznijo in požrtvovalnostjo odgajala otroke drugega šolskega razreda. Bila je res Milica v pravem pomenu besede. Mila ali draga je bila hvaležnim šolskim otrokom, draga je bila svojim višjim šolskim predstojnikom, ki so poznali njeno temeljito strokovno izobrazbo in usposobljenost, draga je bila tudi staršem otrok in draga svojim stanovskim tovarišicam, ki so poznale njen dobrotni značaj. Zato pa je bilo žalovanje za njo splošno in veliko, ko se je dne 24. februarja poslavljala od ljubih šolskih otrok. Mi ji kličemo na njeno novo službeno mesto, to je Spodnjo Slivnico pri

»Ne, zmeta je izključena, to vem gotovo. Vaš je denar, vaš, in nikogar drugega.«

»Zdaj ne vem, ali sem jaz ob pamet, ali ste vi.«

»Jaz nisem, ampak vi ste, ako ta lepi kup takole puščate, da ga bodo tatovi našli, mesto da ga spravite in lepo shranite.«

»Ali naj res verjamem, da je ta denar moj?«

»Vaš je, to prisegam na Boga. Zdaj ga pa poberte!«

Krojač se ga je lotil, poprej pa je še vprašal:

»Kaj moram zanj storiti?«

»Nič. Samo pobotnico mi morate napisati, da ste danes od patra Valerijana sprejeli štiri sto tisoč dinarjev. Datum in podpis.«

»Krištof moj! Meni so kolesca v glavi obstala. Gospod pater, ali bi zarajala?«

»No, zarajajva!«

»Štajriš!«

»Da, štajriš. — V imenu Očeta in Sina in Sve-tega Duha. Amen. Angel Gospodov je oznanil Mariji... Zdrava Marija...«

Ker je pravkar večerni zvon zazvonil, je molil pater angelsko češčenje. Nato je rekel odločno:

»Zdaj pa res: proč z mamonom! — Drugače vam začnem rožni venec.«

»Nikar, nikar!« se je krojač zasmel. Potem je

odhitel v kamro in se vrnil z velikim predalom. Preden je spravil denar, je še enkrat vprašal:

»Torej je res moj, po resnici in pravici?«

»Po resnici in pravici!« je pritrtil pater.

»Pater Valerijan, tedaj si ga bova razdelila — vi pol, jaz pol.«

»Da: jaz predal, vi denar. — Ali ne veste, da kapucinarji ne smejo imeti denarja? Le kar obdržite si svoj mamon!«

»Vzemite za samostan! Ali pa je morda vaš red tako bogat?«

»Da, čudno bogat. Le pojdite kdaj v Maribor pa naj vas popeljejo v zakladnico: toliko krompirja vi vse leto ne pojedete, kolikor ga imajo tam!... Zdaj pa mir! Za denar pri nas še hraniva nimamo.«

»Vsaj za trud si vzemite kakih sto tisoč.«

»Beži, satan! Ne skušaj kapucinarja!... Sicer pa sem si za trud že izgovoril mleka in kruha; ampak čakači pa moram...«

Tedaj je jel krojač denar pospravljati, vmes pa je majal s svojo kuštravo glavo. Polglasno je govoril:

»Če je tako in če je po pravici in če mora biti, tedaj: Bog povrni, gospod! Bog povrni! Tisočkrat Bog povrni!« Pri tem pa so mu stopile oči iz jamic.

(Dalje sledi.)

tra za trgovsko prebrisanost, bržko nosi stroške obravnave belec.

Kako je s poulično snago v Addis Abebi.

Trgovec Metral tudi, da so poginjale pred 5 leti živali kar na ulicah in so pustili, da je mrhovina tamkaj tudi strohnela. V Addis Abebi prebivajoči belokožci so osnovali posebno društvo, ki si je stavilo nalogo, da bo oskrbelo snaženje ulic in sicer brezplačno. Neguš je priznal društvo in mu je dovolil, da ohrani zase kot nekako nagrado od na cesti poginulih živali kožo ter roge. Komaj je omenjena organizacija postavila ograjo za raskosovanje mrhovine, že so jo napadli domačini in so vse razmetali ter razbili.